

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12Co/68/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118200445
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118200445.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Gabriely Világiovej v spore žalobcu: N. O. D., so sídlom J. XX/XX, XXX XX J. - L. C., W.: XX XXX XXX, právne zastúpeného JUDr. Michalom Krutekom, s.r.o., so sídlom Hlavná 11, 917 01 Trnava, proti žalovaným: 1/ G. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX E. E. XXX, 2/ I. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom XXX XX E. E. XXX, o vypratanie nehnuteľnosti, o odvolaní strán sporu proti rozsudku Okresného súdu Prešov, č.k. 7C/3/2018-162 z 12.11.2018 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. V záhlaví tohto rozhodnutia identifikovaných strán sporu súd prvej inštancie napadnutým rozsudok rozhodol nasledovne:

„I. Súd žalobu žalobcu zamietá.

II. Žalobca nemá nárok na náhradu trov konania a žalovaným náhradu trov konania nepriznáva.

III. Zamietá vzájomný návrh žalovaných na určenie vlastníckeho práva.

IV. Žalovaní v časti vzájomného návrhu nemajú nárok na náhradu trov konania a žalobcovi v tejto časti náhradu trov konania nepriznáva“.

2. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 3 ods. 1, § 123, § 126 ods. 1, § 132 Obč. zák., § 21 ods. 2 a 3 zák. č. 527/2002Z.z.; výroky o trovách konania ustanoveniami § 255 ods. 1 a § 257 CSP.

3. Predmetom sporu bol na jednej strane nárok žalobcu - návrh na uloženie povinnosti žalovaným 1/ a 2/ vypratať nehnuteľnosti (rodinný dom s pozemkom, na ktorom stojí a priľahlé pozemky), bez povinnosti žalobcu zabezpečiť žalovaným 1/ a 2/ bytovú náhradu, ktoré nehnuteľnosti nadobudol žalobca do svojho výlučného vlastníctva na dobrovoľnej dražbe, a ktoré predtým vlastnícky patrili žalovaným 1/ a 2/, ktorí sa napriek písomnej výzve nezúčastnili odovzdania predmetu dražby žalobcovi a aj napriek skutočnosti, že už dlhšie nie sú vlastníkami oných nehnuteľností, tie bez právneho dôvodu naďalej užívajú.

4. K tomuto nároku súd prvej inštancie v dôvodoch uviedol, že z vykonaného dokazovania v tomto spore vyplynulo, že žalobca sa stal vlastníkom nehnuteľnosti na základe dobrovoľnej dražby, o ktorej

bola spísaná Notárska zápisnica číslo N XXXX/XXXX dňa 18.07.2017 a to osvedčenie o vykonaní dobrovoľnej dražby podľa Zákona číslo 527/2002 Z.z. v znení neskorších predpisov o dobrovoľnej dražbe, a to za vydraženú cenu 77.400 Eur. Z predloženého B. vlastníctva číslo XXX, okres G., obec E. E., katastrálne územie E. E. mal súd za preukázané, že žalobca je výlučným vlastníkom nehnuteľnosti X/X, a to G. registra „C“ číslo XXX/X, záhrady o celkovej výmere XXX m², G. číslo XXX/X o celkovej výmere XXX m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria, G. číslo XXX o výmere XX m², druh pozemku zastavané plochy a nádvoria a rodinného domu so súpisným číslom XXX na G. číslo XXX/X. Z predloženej zápisnice o odovzdaní predmetu dražby zo dňa 10.08.2017 pre súd vyplynulo, že žalovaní 1/ a 2/ ako predchádzajúci vlastníci predmetnej nehnuteľnosti odmietli túto nehnuteľnosť vydať žalobcovi. V predmetnej nehnuteľnosti bývajú dve maloleté deti žalovaných, dcéra študujúca na vysokej škole a žalovaní 1/ a 2/ ako manželia.

5. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky číslo 3Cdo/49/1996 publikovaného v Súdnej praxi XX/XXXX, § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemá vlastnú normotvornú platnosť, ale upravuje iba spôsob aplikácie a interpretácie ustanovení, ktoré priamo upravujú právne vzťahy a to na základe všeobecných morálnych pravidiel, pravidiel elementárnej slušnosti a tolerancie a morálneho charakteru konajúcich. Paragraf 3 Občianskeho zákonníka umožňuje posúdiť vec súdom v tom smere, či výkon daného subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, že tomu tak nie je, odoprieť tomuto právu ochranu. Ide o výnimočný prípad, kedy výkon práva vážne poškodí užívateľa veci bez toho, aby vlastníkovi priniesol zodpovedajúci prospech a vyhovie žalobe by sa dotýkalo významného práva žalovaných, a to práva na bývanie.

6. Podľa Nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky I. ÚS 26/2010, súd môže zohľadniť všetky relevantné individuálne okolnosti veci a prihliadnúť na ne aj cez prizmu dobrých mravov.

7. Ústava pojem obydlie bližšie nedefinuje, nakoľko základné práva a slobody podľa ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a v duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách (Pl. ÚS 5/93, Pl. ÚS 15/98) aj na článok 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv.

8. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo/279/2012 zo dňa 14.11.2013, medzinárodnou zmluvou je Dohovor o právach dieťaťa, ktorý pre bývalú Českú a Slovenskú Federatívnu Republiku nadobudol platnosť 06.02.1991 a bol publikovaný v Oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 104/1991 Zb. Článok 16 tohto dohovoru zaručuje maloletému dieťaťu právo na ochranu domova, pričom v zmysle článku 3 tejto právnej normy záujem (blaho) dieťaťa musí byť prvoradým hľadiskom pri akejkoľvek činnosti týkajúcej sa detí, teda aj pri rozhodovacej činnosti súdov. Právo na ochranu domova je všeobecne pre každého zaručené aj článkom 17 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach, podľa ktorého nikto nesmie byť vystavený svojvoľnému zasahovaniu do súkromného života, do rodiny, domova alebo korešpondencie ani útokom na svoju česť a povesť. Právo na primerané bývanie (byť, domov) zaručuje článok 11 Medzinárodného paktu o hospodárskych, sociálnych a kultúrnych právach, v zmysle ktorého zmluvné strany paktu uznávajú právo každého jednotlivca na primeranú životnú úroveň pre neho a jeho rodinu, zahrňujúce dostatočnú výživu, šatstvo, byt a na neustále zlepšovanie životných podmienok. Napokon, je právo na ochranu domova zaručené aj článkom 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý pre bývalú Českú a Slovenskú Federatívnu Republiku nadobudol platnosť 18.03.1992 a bol uverejnený v Oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí pod č. 209/1992 Zb. V zmysle tohto článku každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydli (domova) a korešpondencie.

9. Európsky súd pre ľudské práva definuje domov ako miesto, kde sa rozvíja súkromný a rodinný život. Podľa Slovníka súčasného slovenského jazyka je domov miesto, kde sa človek narodil, kde býva, kde je doma, rodný domov.

10. Podľa rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Cdo 279/2012 zo dňa 14.11.2013, pre niekoho je domov miesto, kde sú alebo boli rodičia alebo aspoň jeden z nich, miesto ktoré poskytuje človeku pocit bezpečia, zázemia, do ktorého sa vždy môže vracieť, ku ktorému ho niečo viaže. Domov je jednou zo základných ľudských (životných) potrieb, bez ktorej nemožno spokojne žiť. V prípade detí, ktorých rodičia prestali spolu žiť, domov aspoň čiastočne nahrádza kompletnú rodinu a zostáva ako istota, ktorá je predpokladom pre ich zdravý telesný a duševný vývoj. Zachovanie domova detí,

či maloletých alebo aj plnoletých, až do času kým samy nenadobudnú schopnosť vytvoriť si inde iný vlastný domov, bolo podľa názoru dovolacieho súdu súčasťou všeobecných predstáv o slušnosti a spravodlivosti. Je všeobecne známou skutočnosťou odpozorovanou zo samotnej prírody, že „mláďatá samy opúšťajú rodné hniezdo, ak majú dosť silné krídla“. Právu na ochranu domova detí preto treba dať v konkrétnych súvislostiach prednosť pred právom na zrušenie a vyporiadanie spoluvlastníctva. Dovolací súd konštatoval, že zachovanie domova detí je teda dôvodom hodným osobitného zreteľa, pre ktorý súd nezrušil a nevyporiadal podielové spoluvlastníctvo.

11. Súd skonštatoval, že strata obydlija je podľa neho najextrémnejšou formou zásahu do práva na rešpektovanie obydlija zvlášť v prípade, keď v predmetom rodinnom dome bývajú dve maloleté deti trpiace závažnou psychickou poruchou.

12. Podľa rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/211/2013 zo dňa 29.05.2014, Ústava Slovenskej republiky pojem obydlie bližšie nedefinuje, nakoľko základné práva a slobody podľa ústavy je potrebné vykladať a uplatňovať v zmysle a duchu medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách. Pri vymedzení obsahu uvedených pojmov je potrebné prihliadať aj na príslušnú judikatúru týkajúcu sa predovšetkým čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ochrane obydlija sa vo svojej judikatúre venuje aj Európsky súd pre ľudské práva a hierarchia hodnôt v zmysle život, zdravie, obydlie a tak majetok je zrejme. Obydlie možno definovať ako miesto, kde osoba býva alebo vykonáva svoju obvyklú profesiu. Akékoľvek osoba, ktorej hrozí zásah do práva na obydlie by mala v princípe mať možnosť dať si preskúmať proporcionalitu a odôvodnenosť zásahu nezávislým súdom vo svetle relevantných princípov podľa článku 8 Dohovoru, a to napriek tomu, že podľa vnútroštátneho práva nemá právo bývať v byte. Predmetná vec je na jednej strane o ochrane vlastníka nehnuteľnosti a na druhej strane o obydli a súkromí osoby. Ide o záujem na zabezpečenie bývania ako jednej zo základných sociálnych istôt. Vzhľadom na vyššie spomínaný význam práva na obydlie bolo potrebné vec posúdiť nielen z hľadiska opodstatnenosti ochrany práva žalobcu, ale komplexne zo všetkých do úvahy prichádzajúcich hľadísk, vrátane hľadiska, či ochranu vlastníckeho práva možno odoprieť s poukazom na § 3 Občianskeho zákonníka.

13. Súd poznamenal, že dobré mravy netvoria spoločenský normatívny systém, ale sú skôr merítkom etického hodnotenia konkrétnych situácií zodpovedajúcim všeobecne uznávaným pravidlám slušnosti, poctivého správania. Dobré mravy je možné vykladať ako súhrn spoločenských, kultúrnych a mravných noriem, ktoré v historickom vývoji osvedčujú istú nemennosť, vystihujú podstatné historické tendencie, sú zdieľané rozhodujúcou časťou spoločnosti a majú povahu noriem základných. Občiansky zákonník a ani iný predpis nedefinuje pojem dobré mravy. Teória a súdna prax však zhodne považujú dobré mravy za všeobecne uznávané pravidlá morálky, ktoré predstavujú fundamentálny hodnotový poriadok spoločnosti a zákonodarca ich považuje za tak významné, že ich pomocou odkazov v právnej norme včleňuje do občianskeho práva. Z toho vyplýva, že tieto morálne pravidlá majú objektívnu povahu, a preto akékoľvek súhlasné, a teda subjektívne motivované vyhlásenie zmluvných strán nie je smerodaté (rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.08.2008 sp. zn. 16Co/152/2008).

14. Z obsahu pripojeného spisu 25Csp/101/2017 vyplynulo, že žalovaní v tomto spore sa svojim návrhom zo dňa 21.04.2017 domáhali, aby súd vydal neodkladné opatrenie, ktorým zakáže zdržať sa výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou k nehnuteľnosti. Súd Uznesením číslo konania 25Csp/101/2017-18 zo dňa 26.05.2017 návrh žalovaných zamietol, pričom toto uznesenie bolo zrušené rozhodnutím Krajského súdu v Prešove č. k. 10Co/62/2017-27 zo dňa 09.08.2017, v ktorom odvolací súd poukázal na nesprávnosť postupu súdu 1. stupňa. Podľa tvrdení žalovaných prebiehala dobrovoľná dražba pre neexistujúcu pohľadávku, nakoľko veriteľ nebol oprávnený predčasne zosplatniť poskytnutý úver. Teda hodnota pohľadávky je viac než sporná. Žalovaní tvrdili, že k predčasnému zosplatneniu úveru nemalo dôjsť a bez určenia výšky, prípadného určenia samotnej existencie tejto pohľadávky by mohlo dôjsť k rozporu so zákonom a v prípade by došlo k neoprávnenému výkonu dobrovoľnej dražby. Rovnako odvolací súd konštatoval, že súd 1. stupňa vo svojom rozhodnutí, ktorým zamietol návrh žalovaných na nariadenie neodkladného opatrenia neskúmal, či nejde o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi a to v tom prípade, ak záložný veriteľ pristúpil k výkonu záložného práva na nehnuteľnosť, ktorá je jediným obydliem žalobcov a ich rodiny a ak by napriek uvedenému vydraženiu nehnuteľnosti došlo na strane žalovaných k závažnej a neodstrániteľnej ujme. Rovnako odvolací súd poukázal v rozhodnutí, že súd 1. stupňa sa nijako nezaoberal dodržaním princípu proporcionality pri navrhovanom postupe výkonu záložného práva dobrovoľnou dražbou. Žalovaní súdu následne uviedli, že napriek

tomu, že o tejto skutočnosti vôbec nevedeli, advokát, ktorý ich zastupoval v konaní pod spisovou značkou 25Csp/101/2017 vzal žalobu o zdržanie sa výkonu záložného práva späť bez ich vedomia a súd následne uznesením zo dňa 11.01.2018 konanie zastavil. Súd poukázal na obsah listín, ktoré predložili žalovaní v 1. kole dražby, ktorá sa konala dňa 25.04.2017 o čom bola spísaná notárska zápisnica ako osvedčenie o vykonaní dobrovoľnej dražby L., kde žalovaný 1/ sa tejto dražby osobne zúčastnil, vzniesol námietku proti konaniu dražby. Uviedol ako dôvod podhodnotenie nehnuteľností o 50.000 Eur, zároveň upozornil licitátora dražby, prokuristu, že na tunajšom súde pod sp. zn. 25Csp/101/2017 prebieha konanie o zdržanie sa výkonu záložného práva vrátane konania o neodkladnom opatrení. Upozorňoval na túto skutočnosť, upozorňoval rovnako na skutočnosť, že D. a.s. nebola oprávnená postupom podľa § 565 Občianskeho zákonníka zosplatiť úver. Na tieto skutočnosti, či prokurista, licitátor, ako aj samotný notár, ktorý bol prítomný na dražbe nereagovali. Napriek týmto dôležitým námietkam žalovaného 1/, tieto subjekty dňa 18.07.2017 uskutočnili dražbu, o čom bola spísaná Notárska zápisnica N XXXX/XXXX a nehnuteľnosť vo vlastníctve žalovaných bola takýmto nekalým postupom vydražená. Súd zdôraznil, že žalovaní vložili svoj osud do rúk právneho zástupcovi, ktorého splnomocnili na konanie. Žalovaní sú jednoduchí ľudia, ktorí nemajú právnické vzdelanie. Dôverovali svojmu advokátovi. Ten nepodal žalobu o neplatnosť dobrovoľnej dražby v trojmesačnej prekluzívnej lehote. Podal žalobu o zdržanie sa výkonu záložného práva, ktorú neskorším podaním vzal späť, čo viedlo súd k zastaveniu konania a postup v rámci dobrovoľnej dražby nebol zastavený. Napriek prebiehajúcemu konaniu na tunajšom súde 25Csp/101/2017 tieto subjekty vykonali a vydražili nehnuteľnosť vlastnícky patriacu žalovaným bez toho, aby zohľadnili tak závažné námietky ako je prebiehajúceho súdne konanie o zdržanie sa výkonu záložného práva. Nerešpektovali, že voči uzneseniu súdu, ktorým bol zamietnutý návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, žalovaní podali odvolanie a odvolací súd rozhodol až 22 dní po vydražení predmetnej nehnuteľnosti. Z výpovede žalovanej 2/ mal súd za preukázané, že prosili advokáta, aby prišiel na prvé konanie dražby, aby im pomohol. Ten mal iné povinnosti a dobrovoľnej dražby sa nezúčastnil. Takýto postup dražobnej spoločnosti, ako aj subjektov, ktoré vykonali dražbu nie je možné hodnotiť inak ako rozporné so zásadami slušnosti, poctivosti a súd to hodnotí ako hrubý rozpor s dobrými mravmi. V neposlednom rade je potrebné uviesť, že v Notárskej zápisnici zo dňa 18.07.2017 je uvedené ohodnotenie nehnuteľnosti na sumu 103.187,74 Eur. Zosplatenie úveru, ktoré realizovala D. D., a.s. bolo v sume 56.888,08 Eur, pričom samotná nehnuteľnosť bola vydražená za sumu 77.400 Eur, čím podľa názoru súdu bola značne podhodnotená. V tomto spore súd považoval za veľmi dôležité zhodnotiť ako pristúpil samotný veriteľ D., a.s. ku svojim klientom, a to žalovaným, s ktorými dňa 07.04.2011 uzatvoril X. o splátkovom úvere číslo XXXXXXXXXX, kde im poskytol úver 63.000 Eur, ktorí sa žalovaní zaviazali splácať v mesačných splátkach vo výške 424,41 Eur. Pokiaľ žalovaní nemajú na takúto splátku úveru, ťažšie si je možné predstaviť postup tohto veriteľa, keď od žalovaných požadoval splácanie ešte vyšších splátok, podľa tvrdení žalovaných v sume 1.000 Eur. Ak človek nemá na základné životné potreby, zaplatenie bývania, ťažšie si vie predstaviť, zaplatiť ešte vyššiu splátku ako pôvodne dohodnutú v úverovej zmluve.

15. V dome, ktorý bol vydražený a ktorého vlastníkom sa stal žalobca, býva okrem žalovanej 2/, žalovaný 1/, ktorý je po mozgovej cievnnej príhode, toho času neschopný samostatne fungovať a uspokojovať svoje základné potreby. Manželka - žalovaná 2/ poskytuje svojmu manželovi plnú starostlivosť, ktorý bol prepustený z nemocnice, o čom svedčí predložená lekárska správa o zdravotnom stave žalovaného 1/. Samotný žalovaný 1/ už v podaných trestných oznámeniach na notára, prokuristu a licitátora danej dražby poukazoval, že stratil nielen svoj majetok, ktorý sa snažil celý život nadobudnúť, ale predovšetkým svoje zdravie. V dome okrem žalovaných býva dcéra žalovaných 1/ a 2/, ktorá toho času študuje na vysokej škole a v neposlednom rade dve maloleté deti dvojčičky, ktoré trpia závažnou psychickou poruchou a to mentálnou anorexiou. Pri samotnej liečbe vyžadujú pokoj a psychickú pohodu, rovnako pokoj a kľud potrebuje žalovaný 1/, ktorý je po závažnej mozgovo cievnnej príhode. Zo strany žalovaných 1/ a 2/ súd zohľadnil skutočnosť, že z dôvodu ťažkého postihnutia a zdravia žalovaného 1/ a v čase, keď žalovaná 2/ prišla o prácu nemali z čoho splácať splátku D. titulom úveru, v tom čase rovnako ochoreli ich dve maloleté deti na závažnú psychickú poruchu, a to mentálnu anorexiu.

16. V neposlednom rade súd bral do úvahy, že toho času žalovaní 1/ a 2/ nemajú možnosť zabezpečiť si iné bývanie. Samotná žalovaná 2/ vo svojich výpovediach uviedla, že majú spustu dlhov, nemajú žiadne úspory, nevedia si vyriešiť svoju bytovú otázku. Celý život žili v rodinnom dome, ktorý bol ich domovom, kde sa stretávali ako rodina, o ktorý sa celý život starali a doňho investovali. Snažili sa nájsť možnosť náhradného bývania cestou nájmu, respektíve podnájmu, avšak bezvýsledne, nakoľko výška mesačnej splátky prevyšuje ich mesačný rozpočet, keďže manžel je toho času po ťažkej cievnnej mozgovej príhode.

Žalovaná 2/ síce pracuje, ale nedosahuje takýto príjem, aby si vedeli tento nájom a podnájom zaplatiť. Žalovaná 2/ uviedla, že oslovili svojho známeho, či by sa k nemu mohli nasťahovať spolu s manželom a dvoma maloletými deťmi a jednou dcérou, ktorá študuje na vysokej škole, avšak bezúspešne, pretože dom predáva, majú problémy a dávajú ho do realitnej kancelárie. Súd sa nestotožnil s argumentom právneho zástupcu žalobcu, ktorý uviedol, že zo strany žalovaných 1/ a 2/ nie je vôľa sa so žalobcom dohodnúť. Ťažšie možno hovoriť o dohode so žalobcom, keď sa súd oboznámil s obsahom trestných oznámení podávaných zo strany žalovaného 1/ na prokuristu, štatutára žalobcu z ktorého vyplývajú vyhrážky rodine žalovaných, ktorých sa mali tieto osoby dopustiť. Súd ešte poukázal na správanie sa veriteľa D.. a.s., keď po celkovom zosplatnení úveru a prebiehajúcej dobrovoľnej dražby vyžaduje podľa tvrdení žalovanej 2/ od žalovaných 1/ a 2/ napriek skutočnosti, že prišli o to najcennejšie, a to o dom, obydlie, ktorý si budovali celý život, ešte sumu prevyšujúcu 3.000 Eur.

17. Súd z vyššie uvedených dôvodov žalobu žalobcu o vypratanie pre rozpor s dobrými mravmi v súlade s § 3 Občianskeho zákonníka ako nedôvodnú zamietol.

18. Na druhej strane to bol nárok žalovaných - určenie vlastníckeho práva k vyššie označeným nehnuteľnostiam.

19. V tomto smere súd prvej inštancie už v rámci predbežného právneho názoru uviedol a poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/34/2011 zo dňa 22.02.2012, podľa ktorého príklep licitátora na dobrovoľnej dražbe je nadobudnutie vlastníctva formou prechodu práva na základe inej skutočnosti v zmysle § 132 Občianskeho zákonníka. Takýto prechod práva je právnou skutočnosťou, ktorú nie je možné preskúmať v rámci iného konania ako konania upraveného v § 21 ods. 2 a 3 Zákona číslo 527/2002 Z.z. Pokiaľ v osobitnom konaní o určenie neplatnosti dražby, v ktorom žaloba musí byť podaná v trojmesačnej prekluzívnej lehote počítanej od konania dobrovoľnej dražby, súd neurčí neplatnosť dražby, nemôže nikto, ani súd spochybňovať prechod práva na dobrovoľnej dražbe. Najvyšší súd v tomto rozhodnutí uviedol, že aj v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí Slovenskej republiky (R 23/2010) aplikačno súdna prax uzatvára, že neplatnosť dobrovoľnej dražby môže vysloviť súd iba v občianskom súdnom konaní, ktoré začalo podaním návrhu na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby podľa § 21 ods. 2 Zákona číslo 527/2002 Z.z. Otázkou neplatnosti dobrovoľnej dražby nemôže súd posudzovať v inom konaní, než v konaní podľa uvedeného ustanovenia, a to ani ako otázku prejudiciálnu. Súd na uvedenú skutočnosť upozornil žalovaných 1/ a 2/ na pojednávaní dňa 27.06.2018 ako aj na pojednávaní dňa 12.11.2018. Navyše, žalovaní 1/ a 2/ neuviedli žiadnu relevantnú skutočnosť, na základe ktorej by súd mal určiť, že sú vlastníkami nehnuteľností zapísaných na Liste vlastníctva číslo XXX, katastrálne územie E. E.. Samotný nesprávny postup veriteľa titulom zosplatnenia úveru, ktorý nebol upravený v Zmluve o úvere, ani vo Všeobecných obchodných podmienkach, podľa názoru súdu nezakladá vlastnícke právo žalovaných 1/ a 2/ k predmetným nehnuteľnostiam zapísaných na Liste vlastníctva číslo XXX, a to práve s poukazom na citované rozhodnutie Najvyššieho súdu, kde súd už v tomto spore nemôže preskúmať, či dobrovoľná dražba, ktorá prebehla dňa 18.07.2017 je platná, resp. neplatná. Z tohto dôvodu súd vzájomný návrh žalovaných 1/ a 2/ na určenie vlastníckeho práva k týmto nehnuteľnostiam ako nedôvodný zamietol.

20. Tento rozsudok včas podanými odvolaniami napadli obe strany.

21. Žalobca čo do výroku I. o zamietnutí jeho žaloby a čo do výrokov o trovách konania III. a IV. poukazuje na odvolacie dôvody uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP. Podstata odvolacej argumentácie žalobcu tkvie v tvrdení, že súd prvej inštancie poskytol cez prizmu § 3 ods. 1 Obč. zák. ochranu práve porušovateľom dobrých mravov - žalovaním, ktorí užívajú žalobcovu nehnuteľnosť bez toho, aby za ňu platili nájomné, čím tak dochádza k porušeniu práva žalobcu ako vlastníka majetku, požívať z neho plody. Ďalej odvolateľ súdu prvej inštancie vytyka, že porušil prezumpciu neviny, ak pri svojom rozhodnutí vzal do úvahy aj obsah trestných oznámení, ktoré učinil žalovaný 1/. Ďalej odvolateľ súdu prvej inštancie vytyka, že v prípade tvrdení žalovaných o tom, že žalovaný 1/ na opakovanej dražbe mal upozorniť licitátora, notára, že prebieha súdne konanie o zdržanie sa výkonu záložného práva, ako i v prípade ich tvrdení, že majú spustu dlhov, nemajú žiadne úspory, nevedia si vyriešiť svoju bytovú otázku, z tých vychádzal, hoc žiadna z týchto skutočností nebola na súde prvej inštancie žiadnym spôsobom preukázaná zo strany žalovaných. Ak boli žalovaní súdom prvej inštancie upozornení na nedôvodnosť žaloby, na ktorej aj napriek tomu trvali, nie je na mieste aplikácia ust. § 257 CSP. Na základe uvedeného navrhol rozsudok v ním napadnutej časti zmeniť, jeho žalobnému

návrhu vyhovieť a priznať mu nárok na náhradu trov konania v časti ním uplatnenej žaloby ako i v časti vzájomnej žaloby žalovaných.

22. Žalovaní 1/ a 2/ čo do výroku III. o zamietnutí ich vzájomne žaloby, nestotožňujúc sa s názorom súdu prvej inštancie poukazujúc na to, že sa v tomto spore nedožadovali preskúmania ne/platnosti dražby, ale určenia vlastníckeho práva. Mali za to, že súd prvej inštancie tak dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Navrhli rozsudok v nimi napadnutej časti rušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V dodatku ku odvolaniu poukázali na nález ÚS SR, sp. zn. III. ÚS 44/2017.

23. Žalobca v reakcii na odvolanie žalovaných mal za to, že tí neuviedli žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by oslabovali, resp. spochybňovali jeho vlastnícke právo.

24. Ďalšie podania strán dané neboli.

25. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolania boli podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými subjektami - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že obe podané odvolania majú základné zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), a dospel k záveru, že odvolaniam strán sporu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok je vecne správny, čím boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 CSP).

26. Podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

27. Ustanovením § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprihádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd je zároveň povinný vysporiadať sa v odôvodnení rozhodnutia s podstatnými tvrdeniami v odvolaní, pričom za podstatný argument je potrebné považovať taký argument, ktorý má vecnú súvislosť s prejednávanou vecou a zároveň je takej povahy, že v prípade jeho preukázania môže priniesť priaznivejšie rozhodnutie pre odvolateľa.

28. Odvolací súd v zmysle ustanovení § 379 a § 380 CSP viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania sa plne stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, keďže jeho argumentácia bola vecne správna, objektívna, presvedčivá, podporená judikatúrou najvyšších súdnych autorít (NS SR, ÚS SR, ESLP). Mal za to, že všetky dôvody, ktoré strany sporu uvádzali v odvolaní, vyriešil už súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, pričom rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nie je možné posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria jeden celok.

29. Prieskumná činnosť odvolacieho súdu zahŕňa ako hmotnoprávnu, tak aj procesnoprávnu oblasť. Odvolací súd musí preto preskúmať nielen zákonnosť rozhodnutia so zreteľom k hmotnému právu, ale tiež zákonnosť konania, z ktorého napadnuté konanie vzišlo. Pri rozhodovaní odvolacieho súdu o odvolaní proti napadnutému rozsudku je odvolací súd viazaný ako rozsahom odvolania, tak aj dôvodmi podaného odvolania (ktoré strana môže meniť a dopĺňať len do uplynutia odvolacej lehoty). Odvolateľ

v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu. V odvolacom konaní sa dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v ktorých ho odvolateľ napáda. Ustanovenie § 379 CSP zároveň vymedzuje výnimky, kedy odvolací súd nie je viazaný rozsahom podaného odvolania, pričom ide o výnimky len vo vzťahu k rozsahu podaného odvolania. Odvolací súd je podľa ustanovenia § 380 ods. 1 CSP viazaný aj dôvodmi odvolania, t. j. na iné pochybenia súdu prvej inštancie, ktoré by mohli byť v súlade s ustanovením § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Jedinú výnimku predstavuje podľa ustanovenia § 380 ods. 2 CSP oprávnenie odvolacieho súdu preskúmať vady konania, ktoré sa týkajú procesných podmienok, a to z úradnej moci.

30. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie stranami tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivito i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 CSP odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmvaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľom. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné.

31. Obe strany podali odvolanie z dôvodu podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP, žalobca aj z dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ CSP a žalovaní aj z dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

32. Za inú vadu konania v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. d/ CSP sa považuje procesná vada, ktorá nie je subsumovateľná pod ostatné odvolacie dôvody, pokiaľ mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (napr. nesprávne realizovanie manudukačnej povinnosti súdu, vykonanie nezákonne získaného dôkazu, porušenie povinnosti viazanosti súdu iným rozhodnutím), pričom jej dôsledkom je vecná nesprávnosť, nie zmätočnosť súdneho rozhodnutia.

33. Hodnotenie dôkazov v zmysle ustanovenia § 191 CSP je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané procesné dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a relevantnosti pre rozhodnutie. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je právnymi predpismi obmedzovaný v tom, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Hodnotiacia úvaha súdu pritom ale nie je svojvoľná, súd musí vychádzať zo všetkého, čo vyšlo v konaní najavo. Tieto skutočnosti musí súd rešpektovať a musí správne určiť ich vzájomný vzťah. Pritom súd nie je viazaný žiadnym poradím významu a dôkaznej sily jednotlivých dôkazov.

34. Súd prvej inštancie si túto svoju povinnosť splnil, výsledky vykonaného dokazovania riadne vyhodnotil a na ich základe odôvodnil rozhodnutie, s ktorým sa odvolací súd stotožňuje tak, ako už bolo uvedené vyššie. Odvolací súd ďalej uvádza, že vnútorné presvedčenie súdu (ako výsledok hodnotenia dôkazov) by sa totiž malo vytvárať na základe starostlivého uváženia a zhodnotenia dôkazov jednotlivito, aj v ich komplexnosti tak, aby vychádzalo z pravidiel formálnej logiky. Kontrola výsledku hodnotenia dôkazov, ku ktorým dospel súd, sa uskutočňuje najmä prostredníctvom inštitútu odôvodnenia rozsudku upraveného v ustanovení § 220 ods. 2 CSP, pričom súd má povinnosť dbať na tom, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé a vyhovujúce najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti. V posudzovanom prípade súd prvej inštancie v rozsahu potrebnom pre rozhodnutie dokazovaním riadne zistil skutkový stav veci, aplikoval naň správny predpis a svoje rozhodnutie postačujúco a presvedčivo odôvodnil. Okolnosti namietané žalovanými v odvolaní nemajú za následok úvahu odvolacieho súdu, ktorá by nebola zhodná s v napadnutom rozhodnutí prezentovanou úvahou súdu prvej inštancie.

35. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ustanovenia § 191 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivito a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli strany. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade,

ak by zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplynuli, alebo inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje hore uvedenému zákonnému ustanoveniu. Odvolacím dôvodom podľa ustanovenia § 365 ods. písm. f/ CSP je možné teda napadnúť výsledok činnosti súdu pri hodnotení dôkazov, nesprávnosť ktorého možno usudzovať len zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné ani polemizovať s jeho skutkovými závermi.

36. K odvolaciemu dôvodu strán podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP o nesprávnom právnom posúdení vecí odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie vecí (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu ako i vzájomnú žalobu zamietol. Napokon polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vysloveného právneho záveru pre odlišné skutkové závery vyvodzované žalovanými, pričom žalovanými namietaná nesprávnosť vytvorenia skutkového základu nie je daná, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie správne právne vec posúdil.

37. Odvolací súd v prejednávanej veci potom dospel k záveru, že odvolacie dôvody uvádzané stranami nie sú naplnené.

38. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany sporu, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu strán zachádzajúcu do nadbytočných podrobností, nespôsobilú už privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

39. Preto odvolací súd podľa § 387 ods. 1, ods. 2 CSP, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v merite vecí ako vecne správny potvrdil, keď tento správne rozhodol i o nároku na náhradu trov konania. Aj v tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na správne, úplné a presvedčivé odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v časti trov konania.

40. Ani jedna zo sporových strán so svojím odvolaním nepochodila. Odvolací súd tak aplikujúc ustanovenia § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP žiadnej zo strán náhradu trov odvolacieho konania nemohol priznať.

41. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolaateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).